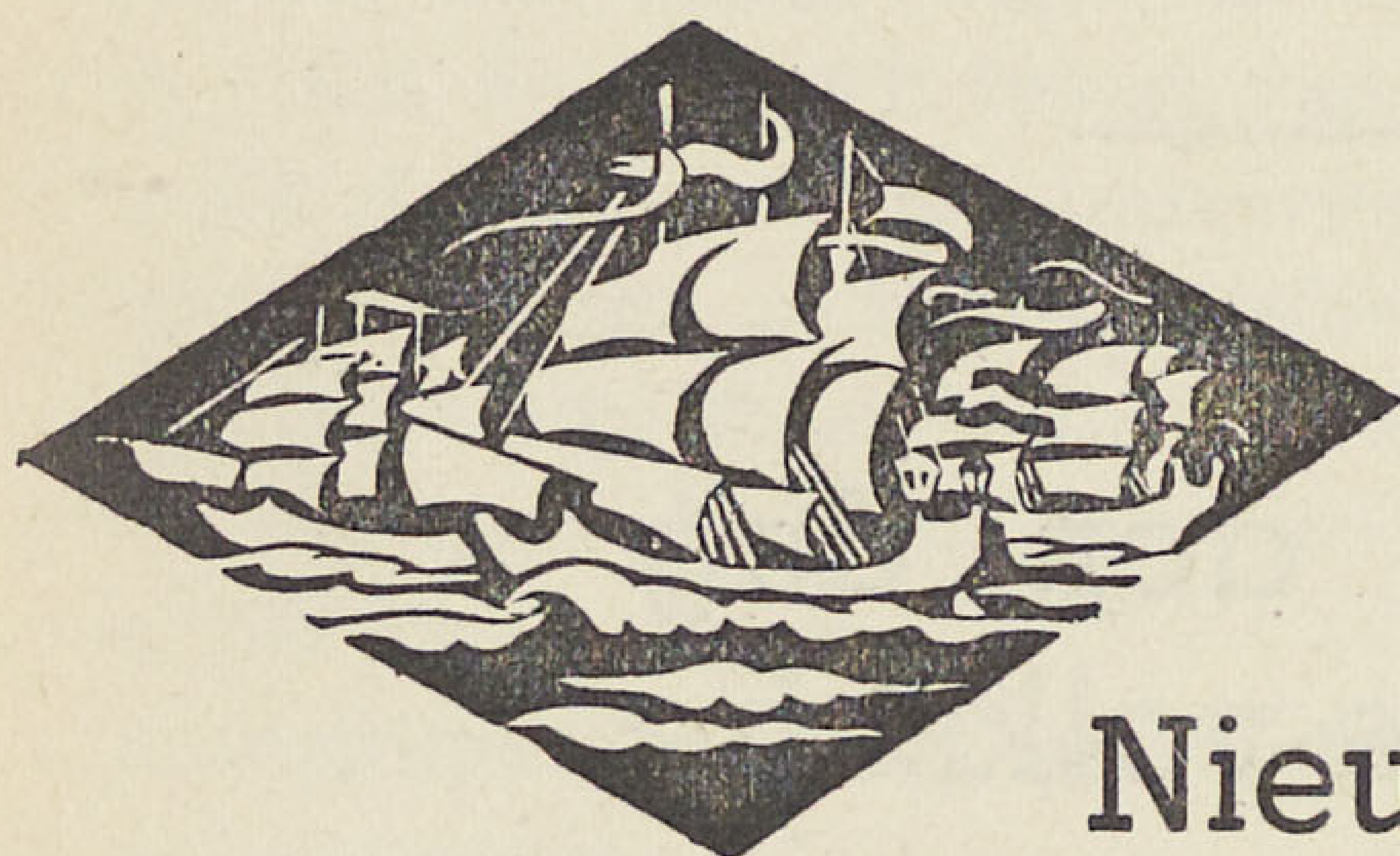
4e JAARGANG No. 4 15 ZAAIMAAND 1939

ONTWAKEND VOLK

MAANDBLAD VOOR DE VORMING VAN DEN NEDERLANDSCHEN GEEST

OPSTELRAAD: MALIEBAAN 35, UTRECHT
UITGAVE: NENASU — POSTBUS 2 — LEIDEN
INSCHRIJFGELD: f 1.50 PER JAAR (f 0.75 PER HALF JAAR)
POSTREKENING 207915 (TEN NAME VAN „VOLK EN VADERLAND")



Nieuwe mensch

Een wereld wordt. De nieuwe mensch blinkt uit,
onbuigzaam aan verwrongen tijd ontreze':
hem drijft de wil tot bouwen en synthese,
tot één gemeenschap die àl 't werk omsluit.

Bedwinger van de stof — een werker die
dit leven mint en 't niet eerst gaat verbloemen,
maar 't kleine klein en 't groote groot durft noemen:
hem is de waarheid hóógste poëzie.

Hij schat het wezen méér dan schoon vertoon,
karakter méér dan kennis, méér dan weelde,
de daad méér dan 't vernuft, dat twijfel teelde;
hij arbeidt om 't geluk en niet om 't loon.

En 't hoogste doel, waarop zijn dag zich richt,
is — verantwoordlijk voor het heil der zijnen —
in eigen kring een kern-licht uit te schijnen,
dat voorgaat in 't gevaar en nimmer zwicht.

De geestdrift, die als vuur uit rotssteen slaat,
heeft dezen mensch met zooveel kracht geladen,
dat werk bevrijding wordt en alle daden
het kenmerk dragen van zijn liefde en haat.

Een wereld wordt. De nieuwe mensch ontspringt,
fier der gemeenschap dienend, ruimte vullend
in vormen, waarmee hij — zichzelf onthullend —
de toekomst tot haar rijkste ontplooiïng dwingt.

GEORGE KETTMANN Jr.

(Uit: „De Jonge Leeuw")

De dingen van den dag in het licht van de volksche wereldbeschouwing



De angst voor den oorlog, de vrees voor het onbekende, vervult in onze dagen de hoofden en harten der menschen.

Dat geldt voor ieder Nederlander.

Dat geldt dus ook voor ons.

Vraagstukken, die eenige maanden geleden ons aller belangstelling hadden, schijnen nu vergeten.

Voor politieke problemen is geen belangstelling meer.

Colijn en Goseling, Oss en Mannheimer, ja heel het gedoe uit dien tijd, het schijnt wel of het al behoort tot de vorige eeuw.

Naïef en klein lijken die dingen nu.

Over den volksinvloed op het regeerbeleid praat men niet meer.

De overheid treedt op met dwingend gezag. Steenberghe is economisch-dictator.

De absolute staat heeft zijn voltooiing gevonden.

Het volk zucht en zwijgt en wacht op de dingen, die komen gaan.

* * *

Voor hen, die gewend zijn te leven bij de dingen van den dag, kost het moeite zich geestelijk in te stellen op dezen ommekeer.

Oppervlakkige zielen hebben nu eenmaal dit vóór, dat zij den nood van ons leven niet zien zoolang alles loopt zooals zij dat gewend zijn en zooals zij daarom meenen dat het behoort.

Zoodra hun echter blijkt dat er andere factoren werken achter het dagelijksch leven van menschen en volken, als zij ervaren dat, schijnbaar sluimerende voor hun oog verborgen, diepere krachten zich doen gelden, dan is het evenwicht van hun leven verbroken. Liefst zouden zij dan willen vluchten uit de werkelijkheid als zij daartoe den weg maar wisten en den moed ervoor bezaten.

Onbegrijpelijk is het voor dezulken, dat onze Beweging rustig doorgaat.

Wat moet toch die N.S.B.?

Dat was goed misschien in den tijd toen er politieke strijd was, maar nu? Later, als alles achter den rug is, dan zullen we wel weer over politiek gaan praten, maar laat die N.S.B. maar zwijgen.

Zoo spreken velen.

* * *

Geheel anders is het voor hen, wier leven verankerd ligt in een vaste klare wereldbeschouwing.

Het dagelijksch gebeuren is voor hen slechts de praktische verwerkelijking van de diepere krachten, die zij, ook in normale tijden, trachten te peilen en te doorgronden.

Vandaar dat onze Beweging, die toch de draagster is van de volksche wereldbeschouwing, dan ook rustig doorgaat met haar arbeid. Wij zijn toch immers geen politieke partij in den gewonen zin.

De politieke worsteling is voor ons slechts een klein en onbelangrijk deel van onzen strijd. De strijd van de bezinning van ons volk op zijn oeroude levenswaarden en die te ver-

werkelijken voor den tijd die komt, dat is onze roeping en daartoe zijn wij gekomen. En zouden wij dan nu niets te zeggen hebben, nu in vuur en vlam dreigt te vergaan wat geslachten lang onverwoestbaar en onvergankelijk scheen?

* * *

Ik sprak U erover, dat onze volksche wereldbeschouwing ons de dingen van den dag doet zien in een ander licht.

Een wereldbeschouwing wordt echter, door de dragers daarvan, steeds bedoeld om te worden verwerkelijkt in den staat en in de maatschappij, in de kunst en in de cultuur. Elk terrein van het leven der menschen en van de menschen in hun gemeenschappen, moeten wij zien vanuit onze volksche wereldbeschouwing. Het is dan alsof wij een reflector laten schijnen op de dingen om ons heen.

Alles bezien wij dan bij het licht dat ons gegeven.

Bij het licht, waarvan wij de dragers zijn. Bij het licht, dat wij moeten laten schijnen, ook nu.

Ja, juist nu, nu ons volk verkeert in donkerheid en nachtschaduw.

* * *

Bezien wij nu de dingen van den dag bij het licht van onze volksche wereldbeschouwing.

Dantzig en de Corridor, dat was de aanleiding tot den oorlog. De eeuwige landhonger der Germaansche volken, de trek naar land voor vee en volk, de drang naar het Oosten, de worsteling van het Duitsche volk om levensruimte, de wil om rechtsherstel van een geslagen volk, dat weer opstaat in zijn volle mannelijke kracht, dat was de achtergrond van het willen van het nationaal-socialistische Duitsche volk met zijn Leider.

De nooit te stillen Oostersche gouddorst, de machtsbegeerte van het van eigen ras en bloed vervreemde Engeland, de kracht der wanhoop van een stervend wereldrijk, de haat van den joodsch-kapitalistischen democratischen wereldgeest, tegen het Germaansche ras-bewustzijn der volken van het Noordras, dat is de achtergrond van het willen van Duitschland's vijanden.

Duitschlands volksleider zegt het onomwonden, dat hij den strijd heeft aangebonden tegen de Engelsche overheersching van Europa. Tegen den Engelschen machtswaan, die, gedragen

door de joodsche democratie, in de 16e eeuw Spanje, in de 17e eeuw Nederland, in de 18e eeuw Frankrijk en sinds 1870 Duitschland wilde verpletteren, heeft Hitler den strijd aangebonden.

De Engelsche pers zegt het nadrukkelijk, dat het nationale besluit is genomen het Hitlerisme uit te roeien.

* * *

Daar tusschen in staat nu het volk van Nederland en in dat volk staan wij, nationaal-socialisten.

Het zou onwaarachtig zijn als wij ontkenden, dat, indien de strijd gaat tusschen de joodsch-democratische-wereldgoudmacht aan de eene zijde en den wil der Germaansche en Latijnsche volken hun volkshuishouding in te richten naar eigen levenswet aan de andere zijde, dat dan ons hopen en vertrouwen niet zou zijn gericht op de zegepraal van hen, die leven willen naar de in bloed en bodem verankerde Goddelijke orde. Dit gevoel van medeleven met deze volken wordt echter overstemd door een ander gevoel, want er is wat anders dan dat. Er is meer dan dat. Het Engelsche volk is voor ons niet vreemder dan het Duitsche. Omstreeks de 5e eeuw na Christus, toen de Germaansche stammen naar Engeland overstaken, waren dat mannen en vrouwen van ons bloed en onzen geest. Het waren onze Saksers, zelfs velen van de Veluwe en het waren de aan onze Friezen verwante Angelen, die zich daar nederzetten op zoek naar land voor volk en vee.

Het zijn dan ook niet de nazaten van dit volk, die hun Duitsche rasgenooten het levenslicht misgunnen.

De edelste vruchten zijn het meest vatbaar voor bederf.

Zoo is het grondkarakter van dit volk van Angel-Saksers, overwoekerd door een vreemden geest, die het verleidt en verderft.

Eigen boerenland liet men in Engeland bij tienduizenden hectaren braak liggen, eigen boerenaard werd verloochend, het boerenvolk trok naar de millioenen-steden, waar het uitsterft, de Germaansche bodemgebondenheid werd overwoekerd door Oosterschen gouddorst.

Zoo staat dit volk voor een staatkundige, economische en geestelijke crisis, die het niet verwerken en overwinnen kan,

nu alom in de wereld de op goud en goudmacht rustende staten ineen storten.

Evenals Napoleon III in den oorlog ging omdat hij zijn ondergang zag naderen, evenzoo is het Engelsche volk in een oorlog gesleept, dien het niet begrijpt.

Het was niet dit volk, dat ruim 5000 vrouwen en grijsaards en 20.000 kinderen vermoordde in de Transvaalsche concentratiekampen. Wie dat dan wel op hun geweten hebben zal ik U door een lid van het Lagerhuis laten zeggen.

In Februari van het jaar 1900 hield John Burus in het Engelsche Lagerhuis een rede, waarin hij het volgende zeide:

„Het is een leugen," zoo riep hij uit, „dat Engeland edele bedoelingen had in Zuid-Afrika. Engeland is niet de beschermer van de kleine naties. Het Britsche koninkrijk is de slippendrager van Juda, dat de City beheerscht."

In het slot van zijn rede riep hij uit: „De Boeren verloren den oorlog, maar de Engelschen wonnen hem niet. De uiteindelijke overwinnaar was, zooals steeds, de financieele jood, die sindsdien Zuid-Afrika beheerscht."

* * *

De oorlog van 1914 tot 1918 ging om de vraag of Engeland of Duitschland de macht zou hebben in Europa en in de wereld. Oppervlakkig zou men kunnen zeggen, dat het toen om andere dingen ging dan nu. Toen was er nog geen Nationaal-Socialisme.

Engeland vocht dus niet tegen het Hitlerdom, zooals men nu zegt te doen. Beide landen werden toen min of meer democratisch geregeerd.

Er is dus schijnbaar een principieel verschil tusschen toen en nu.

Dit principieele verschil is echter inderdaad slechts schijn.

Bij even doordenken wordt de zaak eenvoudiger.

Zeer zeker: Engeland streefde in 1914 naar bevestiging van zijn wereldmacht. Maar achter dat Engelsche streven zat het internationale jodendom, dat Engeland gebruikte voor zijn greep naar de wereldheerschappij.

Ook in Duitschland werkten de joden. Maar wat zou er nu beter voor de joden zijn, dan dat eerst deze twee Germaansche

volken elkander bevochten, om dan daarna als leider van het Engelsche wereldrijk de wereldmacht van Juda te vestigen?

De geschiedenis na den oorlog heeft dit al bevestigd.

Wilson wilde vrede brengen in Europa.

In 1918 verklaarde Wilson:

„De dag der verovering en vergrooting is voorbij. Er moet in ieder geval een onpartijdige consideratie van alle koloniale wenschen zijn. Het Duitsche volk moet zijn plaats der gelijkgerechtigheid onder de volken innemen."

Eenige maanden eerder had Wilson gezegd:

„De oorlog mag niet in akten van wraak van een of anderen aard eindigen. Geen volk mag gestraft, noch beroofd worden. Wij zullen vrij zijn, de vrede op groothartigheid en gerechtigheid te vestigen. Er mogen geen inlijvingen, geen schattingen, geen strafvergoedingen zijn."

Uit het zelfde jaar is de volgende uitspraak van Wilson:

„Het Duitsche volk heeft den oorlog noch aangesticht, noch gewild".

De verdwaasde Duitsche regeering uit dien tijd geloofde aan de woorden van Wilson. Misschien heeft de man het inderdaad goed bedoeld, maar toen hij met ongeveer 80 man personeel naar Europa kwam, waren daar ongeveer 65 joden onder.

* * *

Van 1914 tot 1918 trachtten de volken elkander te vernietigen met kanonnen. Van 1918 tot heden deed men hetzelfde, maar dan met handelsverdragen en boycot.

De economen namen na 1918 de taak over van de militairen, maar in wezen bleef de strijd voortduren, al was het dan in een anderen vorm. Van 1914 tot 1918 trachtten de joden via het militairisme de wereldheerschappij te veroveren. De z.g. vrede van 1918 was enkel bedoeld om dezelfde lijn via het economische door te zetten.

25 jaren van onrust en spanning waren het gevolg.

De eeuwenoude haat tegen het Duitsche volk zette zich voort. Maar ook de ontwikkeling van het staatkundig en economisch leven stond niet stil. Nog altijd geldt, dat de zonden zijn eigen bedrijvers straft.

Zoo zien wij nu de overwinnaars van 1918 staan voor het finantieel bankroet van hun staatsgebouw, terwijl de Duitsche

volken een kracht ontplooien als vóór 1914, in den grootsten tijd van het keizerrijk, niet was gekend.

* * *

En hoe is het nu in dezen oorlog? Wie profiteeren ervan?

Och lees de beursberichten er maar op na.

In een Beursoverzicht las ik dezer dagen het volgende:

> „De New-Yorksche beurs werd gisteren sterk beinvloed door de verwachting omtrent oorlogswinsten.
> Gelijk onze beurs nam zij er nota van, dat de Britsche politiek op de waarschijnlijkheid is gebaseerd van een driejarigen oorlog, hetgeen het denkbeeld versterkte, dat op de productie en de levering van oorlogsmateriaal en alles wat met den oorlog verband houdt in volle mate gerekend kan worden."

Terwijl Hitler ieder, die zich in Duitschland aan den oorlog verrijkt, met de doodstraf bedreigt, is er in de democratische wereld een opleving als in geen jaren gekend nu de oorlogswinsten nieuw leven brengen in de democratisch-kapitalistische landen.

Op de slagvelden van Europa vloeit het bloed.

Op de beurzen van New-York en Amsterdam stroomt het goud.

Tegen het Nationaal-Socialisme en vóór de democratie zeggen de democraten te strijden.

De internationale onderwereld gokt en dobbelt er op.

Mammon zwaait zijn schepter. De hel is losgebroken. Op voor de democratie. Leve de oorlog. Vrijheid!

* * *

Voor de leiders der kapitalistische goudmacht is een oorlog een zaak, die men met slim overleg exploiteeren en uitbuiten moet of zooals de Amerikaansche jood Isaak Marcussohn zich uitdrukte:

„De oorlog is een reusachtige zaak, waarbij niet de heldenmoed der soldaten het schoonste is, maar wel de organisatie der zaken. Amerika is trotsch op den gunstigen stand, waarin zich zijn zaken bevinden".

Zoo spreekt de geest van het moderne kapitalisme.

Zoo werd het gezegd in Amerika. In het heilige land der belofte.

In dit land dat eert de democratie.

De democratie waar Europa voor doodbloedt.

De democratie om welks behoud pastoors en dominees bidden.

* * *

Bij een statistisch onderzoek na den oorlog van 1914-1918 bleek dat 70% van de nieuwe oorlogsmillionnairs in New-York woonden en dat dit allen joden waren. Er waren toen 46 joodsche oorlogsmillionnairs tegen één niet-joodsche.

Het economische oorlogsplan van Amerika werd tijdens het presidentschap van Wilson geleid door den jood Baruch, die 400 takken der industrie onder zijn dictatuur had.

Later werd deze Baruch adviseur van president Roosevelt.

In dit licht moet men het bovenvermelde beursbericht uit New-York zien en dit moet men bedenken als men het beursnieuws van Amsterdam leest.

* * *

Toen omstreeks de 9e eeuw door Karel de Frank onze Germaansche rechtsorde werd verstoord, kwam goud en geld inplaats van eer en trouw.

Uit de geschiedenis der laatste duizend jaren blijkt dan ook, dat het bij elken Europeeschen oorlog zoo was als nu, al was dan de vorm anders.

De bekende Engelsche veldheer Lord Marlborough werd gesteund door den joodschen bankier Medina. Voor een jaarlijksche toelage van 6000 pond sterling verkreeg Medina de eerste oorlogsberichten. De persbureaux Reuter, Havas, enz., enz., zetten dit voort in modernen vorm.

In de kroniek over den tijd van Marlborough staat over dezen Medina: „De zegedagen van het Engelsche leger waren voor hem even winstbrengend als zij roemrijk waren voor de Engelsche wapens. Alle kunstgrepen van de hausse en van de baisse, de valsche berichten van de oorlogsplaats, de vermeende aangekomen troepen, het geheele raderwerk van den Mammom was den eersten joodschen vaderen van de

Londensche Beurs bekend en werd door hen behoorlijk gebruikt".

De Amerikanen gaan trotsch op hun vrijheidsoorlog, maar wat zou Roosevelt dan wel denken van den Amerikaanschen Generaal Grant, die in 1862 de volgende bepaling maakte: „Geen jood mag zich binnen 60 mijlen van het front ophouden"? En wat zou er achter zitten, dat de Engelsche jodenvriend Eden [1]) deze week door de radio aan de wereld mededeelde, dat „het volk van dit land bereid is een zeer langen oorlog te voeren tot het bittere einde, wanneer dat noodig mocht blijken om de wereld te bevrijden van het Hitlerisme en van alles wat dit Hitlerisme met zich brengt" en hoe komt het toch, dat ons toch zoo nuchter volk deze dingen niet doorziet?

* * *

Wie met zijn leven verbonden is aan eigen volk, hij heeft geleerd met eigen „volksche" oogen te zien. Dwars en vierkant doorziet hij dat het gepraat van velen, die in onzen tijd den toon aangeven. Wel wordt het leven dan moeilijk en zwaar. Het is zwaar de dingen in deze wereld te zien en ze niet te kunnen en te mogen zeggen. Nog zwaarder is het als men ervaart dat zijn volk niet meer met eigen klare oogen kan zien, maar zich laat bedwelmen door volksvreemde machten, die het verderven.

Dit is de nood van onze eeuw. dat de moderne mensch geen oogen meer heeft om de waarheid te zien en als hij haar ziet den moed mist de waarheid te beleiden.

Zou Bolland dan toch gelijk krijgen toen hij zeide:

„Mij althans doen de teekenen des tijds een kwade toekomst voorzien, waarin het democratische droombeeld zal geworden zijn tot een voor allen zicht- en tastbare ongerijmdheid, zonder dat toch die overmacht der minderwaardigheden zich laat afschaffen. Geestelooze en grove uitwendigheid van technologische beschaving mag een lange wijle nog voortduren: het Europeesche Westen heeft zijn besten tijd gehad".

* * *

Doch onze volksche wereldbeschouwing zegt ons ook andere dingen. Als een oude eikeboom zijn takken door den storm-

[1]) Eden is zelf kwart-jood. (Opstelr. O. V.)

wind verliest, maar er blijft één eikel over, dan is in dien éénen eikel heel de levenskracht van dien eeuwenouden boom begrepen.

Wij hebben geloof in ons volk.

Wij hebben geloof in de wederopstanding en in de wereldroeping van de volkeren van het Noordras.

Dat heeft de natuur ons geleerd.

* * *

Nog geldt het woord van Mussert, reeds jaren geleden gezegd, dat het de taak van ons volk is een brug te zijn tusschen Duitschers en Engelschen. Daarom ligt ook nu onze roeping klaar open. Ons werk en onze arbeid in dezen tijd worden door deze onze roeping bepaald.

* * *

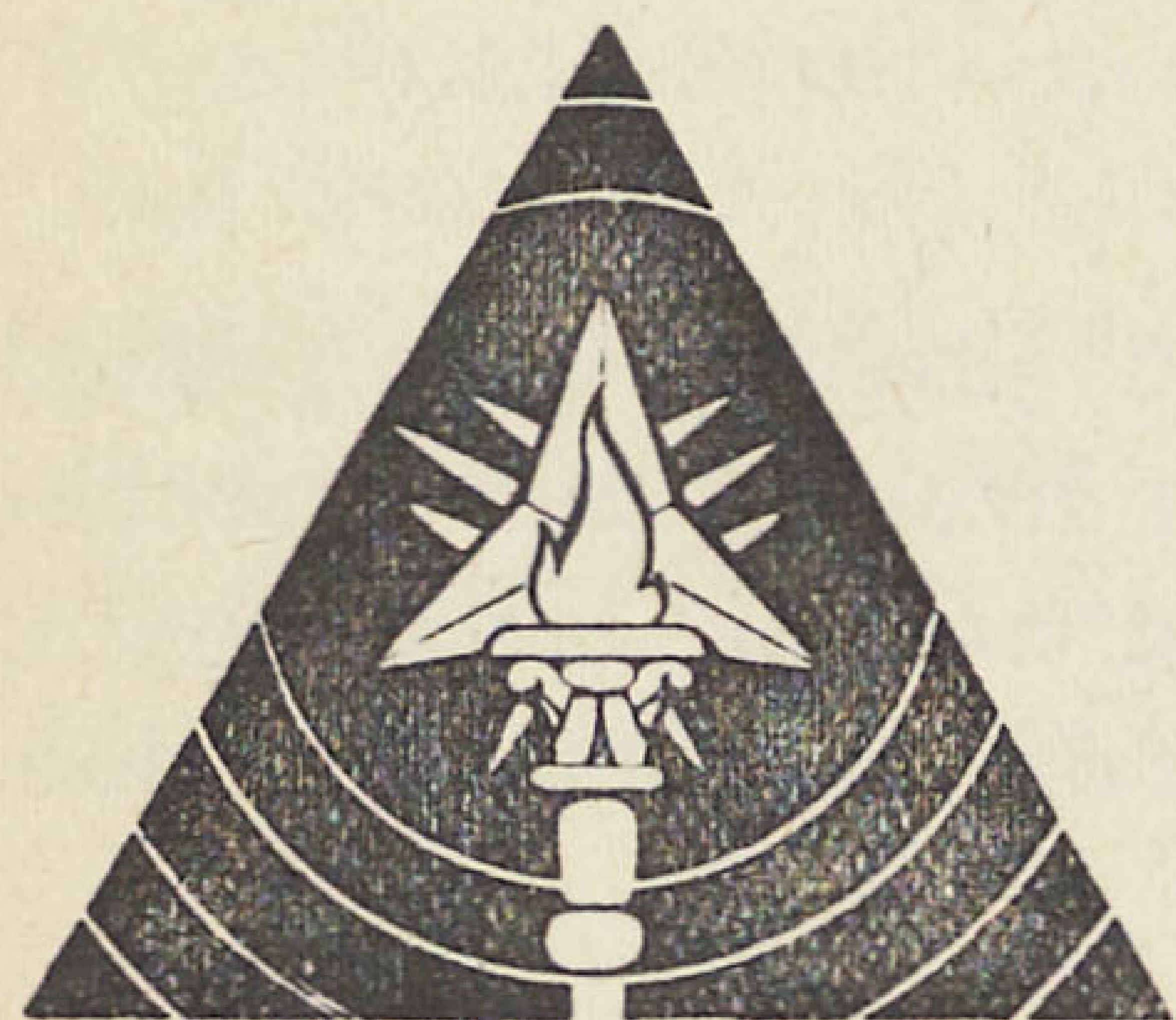
Dat wil niet zeggen, dat de buitenlandsche politiek ons nog mag afwenden van eigen volk. Indien ons volk ooit wat te zeggen zal hebben in de groote Europeesche verhoudingen, zal dat dan pas waarde hebben als wij zelf behoorlijk op eigen beenen staan, als wij zelf vrij zijn van volksvreemde geestelijke en economische invloeden en machten, als wij ons volkseigene weten te bewaren. Als ooit onze Beweging noodig was, dan is het nu, nu alles wankelt. Als wachters zullen wij daarom staan in dezen tijd van beroering en verwarring.

* * *

Wat zal er nog te voorschijn komen uit den heksenketel van het moderne wereldleven? Geen sterveling, die het weet en het is goed ook, dat wij het niet weten, want hooger dan deze wetenschap staat het geloof, dat de draden van het wereldgebeuren vast en veilig liggen in de handen van den Almachtige.

R.

Geen ideologische maar een idiote oorlog



Met den val van Polen komen de Engelsche staatslieden opnieuw voor een onverwacht geval te staan. Mussolini zeide eens, het essentieele van de kunst van een staatsman is vooruit te kunnen zien. En het vooruitzien berust op een levendige intuïtie, waarvan alle groote staatslieden van alle tijden blijk hebben gegeven. De Engelsche staatslieden van dezen tijd hebben die eigenschap niet meer, vertegenwoordigers van een verstard systeem, hoogtepunten eener menschelijke verstandsontwikkeling, is bij hun de intuïtie van den kunstenaar verloren gegaan. Zij slaan iederen keer de plank mis, ze leven in het verleden, begrijpen de toekomst niet, nog minder dat ze haar voorvoelen. Het intellectueele Westen heeft inderdaad zijn besten tijd gehad. De nieuwe maatschappelijke leerstelsels ontsproten niet in het Westen: Duitschland, Italië en Rusland werden de dragers er van. In Spanje bevochten elkander deze nieuwe ideologieën in een burgerkrijg; tot nog toe bepaalden zich de Westersche democratieën er toe met woord en geschrift en met economische middelen aan te vallen. Maar steeds leden deze aanvallen schipbreuk.

Nu Duitschland en Rusland, de uiterste vertegenwoordigers der nieuwe ideologieën, die in de staatkunde zijn binnengetreden, inplaats van elkaar verder op dood en leven te verslaan, een overeenkomst hebben gesloten, staat het democratische Westen paf voor zoo iets ongehoords. Waar ze zelf dichter bij het Russische systeem stonden en dit zich niet voor hun kar liet spannen, staan ze verstomd en schreeuwen moord en brand over dit samengaan.

Toch is de verklaring hiervan heel eenvoudig.

Volken leven langer dan systemen. De idealen en belangen

der verschillende volken zullen steeds weer boven die der systemen uitkomen. Want het is van nog meer belang dat de volken leven, dan hoe ze leven. Wordt de eerste vraag bevestigend beantwoord, dan kan de tweede nog worden overwogen. Kon ze daarentegen in ontkennenden zin opgelost worden, dan heeft de tweede vraag geen zin meer. Duitschland en Rusland hebben dit beide gevoeld, afgezien van hun systemen, die tegen elkaar blijven indruischen, hebben zij een realistische politiek gevolgd en hebben de belangen van beide volkeren bij een eendrachtige oplossing van het vraagstuk Polen ingezien en daarnaar gehandeld.

Zal nu de in het Westen verklaarde oorlog in alle hevigheid uitbarsten?

Zal hier een ideologische strijd worden gevoerd of een idiote?

We gelooven geen van beide. Voor een ideologischen strijd zijn in de eerste plaats de bakens verzet en tamelijk verward geplaatst. Vecht Frankrijk voor het communisme of voor het kapitalisme? Men zou ook deze vraag thans niet meer kunnen beantwoorden.

Voor Engeland evenmin. Van huis uit is de Engelschman zoo aangelegd, dat hij niet zoo heel gauw in vervoering geraakt met als uiteindelijke kans zich te laten doodschieten. En vooral niet als hij twijfelt waarvoor hij moet vechten.

Tegen het Hitlerisme zegt men thans, nu de wereld zoo fel tegen het nazi-systeem is opgezweept, maar de ophitsers zelf weten wel dat ieder volk altijd zijn eigen regeeringssysteem zal kiezen en zich dit niet door een ander laat voorschrijven. Vooral ook weten zij, dat de Duitscher niet andermaal gewillig de slaaf van den Engelschman zal worden. In den vorigen wereldoorlog was de keizer de zondebok, nu is het Adolf Hitler. Dat zijn allemaal leuzen en aantijgingen om het volk op te hitsen. De regeering is altijd het meest kwetsbare punt en daarheen moeten de slagen en daartegen de vijandelijke propaganda worden gericht.

Dat de volkeren in het Westen geen oorlog wenschen, daarover bestaat geen verschil van meening. Natuurlijk zijn de nieuwe ideeën, welke onze tijd deed rijpen, overal met de oude in botsing, maar den gang der nieuwe naar de toekomst en het verdwijnen der oude zal geen wereldoorlog kunnen tegenhouden. Wel kan deze zooveel vernietigen, dat Europa zijn

leidersplaats in de wereld voor altijd verliest. Dan zijn èn Engeland èn Duitschland verslagen. Nu in het Oosten Rusland anders partij heeft gekozen, dan de Engelsche staatslieden dachten, zijn de gevaren voor het Engelsche wereldrijk ten zeerste gestegen. Het berekenende, koele verstand der Engelsche politici weet dat Engeland bij een oorlog in het Westen niets kan winnen en veel verliezen.

Om een ideologischen twist vecht geen Engelschman, daarvoor is hij als type te veel verstandsmensch geworden. En om dezelfde reden begint hij ook geen idioten krijg. Momenteel gaat het er om de positie der staatslieden, die den oorlog verklaard hebben te redden. Dit is niet zoo gemakkelijk. Want het is algemeen menschelijk, dat men een, eenmaal met veel kracht ingenomen standpunt, niet gaarne verlaat en zichzelf daardoor prijs geeft. De Engelsche staatslieden hebben waarschijnlijk reeds ingezien, dat ze in de zaak (voor een Engelschman is alles zaak) Polen en Rusland groote blunders hebben gemaakt. Ze zullen daarom liever tot het einde (bijv. tot den laatsten Franschman) doorvechten, dan toe te geven dat ze zich vergist hebben, liever nog honderdduizenden menschenlevens offeren, dan hun oorlogshouding laten varen. En menschelijk gesproken is dit inderdaad moeilijk.

Nu is het woord aan de neutralen.

We wezen er in een artikel „Organisatie tot oorlog of vrede" reeds voor eenige maanden op, dat het de roeping was van Nederland en ook van België, Duitschland en Engeland tot elkaar te brengen. Omdat Duitschland en Engeland van zoo verschillende mentaliteit zijn, dat ze elkander niet begrijpen en omdat wij zoowel den Duitscher als den Engelschman verstaan. Omdat wij het midden zijn tusschen deze twee volken. Thans is het oogenblik weer gunstig. Het dictaat van Versailles in het Oosten zal geliquideerd worden, het was de aanleiding tot den oorlog met Polen; zelfs Engelsche staatslieden hebben het voorspeld. Ze hebben zich daarbij eens niet in de toekomst vergist.

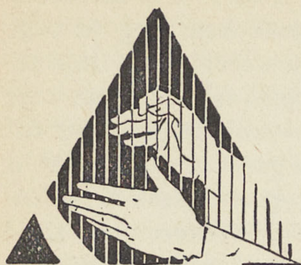
Engeland denkt in het verleden, Engeland is conservatief. Het is op zich zelf beschouwd geen slechte eigenschap. Duitschland is impulsiever, bezit meer gevoel en intuïtie. Hitler is een kunstenaarstype. Schiller zeide daarvan „Vor mir steht an des Jahrhundert Neige, in stolzer, edler Männlichkeit, Der

reifste Sohn der Zeit". Waar dit type in Duitschland als staatsman-genie is verschenen, heeft hij iederen keer nog de zege behaald. Geen wonder, dat de naijverige wereld voor Duitschland liever een ander, minder genialen regeerder zag. Maar voor het land zelf en ten slotte ook voor de wereld is het beter dat de besten vooraan staan, dat één groote geest leidt, dan dat er een gezelschap van kleine geesten de regeeringszaken behandelt. De tijden van opbloei en welvaart van volkeren zijn altijd samengegaan met de regeering van groote mannen, die de zichtbare dragers waren van een ideaal. Dit ideaal smeedde dan de eenheid van het volk en maakte het in staat tot groote daden. De democratie wil geen groote mannen, die uitsteken, wil geen idealen van het gansche volk, ze wil het gelijkheidsniveau, ze wil de verdeeling van het volk, in klassen, groepen en partijen.

Nu heeft onze tijd dat specialisme overwonnen en is teruggekeerd tot een meer organische maatschappij en deeling met als uitgangspunt het belang der volksgemeenschap en met de leiding van de besten.

Deze nieuwe tendenzen zullen de oude overwinnen, daarvoor is een oorlog niet noodig en dat kan een oorlog ook niet keeren. Een oorlog op dit oogenblik zou idioot zijn, van welken kant men het ook bekijkt, behalve dan misschien van de zijde van een groep winstmakers en wraakzuchtigen.

T. E. B.



„Ontwaakt, gij die slaapt!"

Ontwaakt, gij die slaapt, ontsluit nu de oogen!
Gooi af toch het juk dat U steeds ondermijnt,
De macht, die U neerdrukt en kortwiekt de vleugels
en sluipenderwijze Uw vrijheid verkleint.

Ontwaakt, gij die slaapt, schudt af de verdooving!
Ontvlucht nog bijtijds den vergiftigden poel,
Ruk af toch den blinddoek die U houdt in 't duister,
Laat gelden Uw recht en Uw vrijheidsgevoel!

Ontwaakt, gij die slaapt, voorbij is het droomen!
Laat varen Uw laksheid, gebruik Uw verstand.
Draal niet, kameraden, wij moeten ten strijde
Tot heil van ons Volk en tot heil van het Land!

Ontwaakt, gij die slaapt, de tijd is gekomen!
De schouders aanéén! Zie: daar schittert het licht.
De akker is vruchtbaar, nu moeten wij zaaien
De hand aan den ploeg, dat is ieder zijn plicht.

Ontwaakt, gij die slaapt, begrijpt onze roepstem!
Zij brengt ons naar 't doel, trekke ieder nu mee.
Omhoog de banieren, de rijen gesloten
Voor Land en ons Volk, achter Mussert, Hou-Zee!

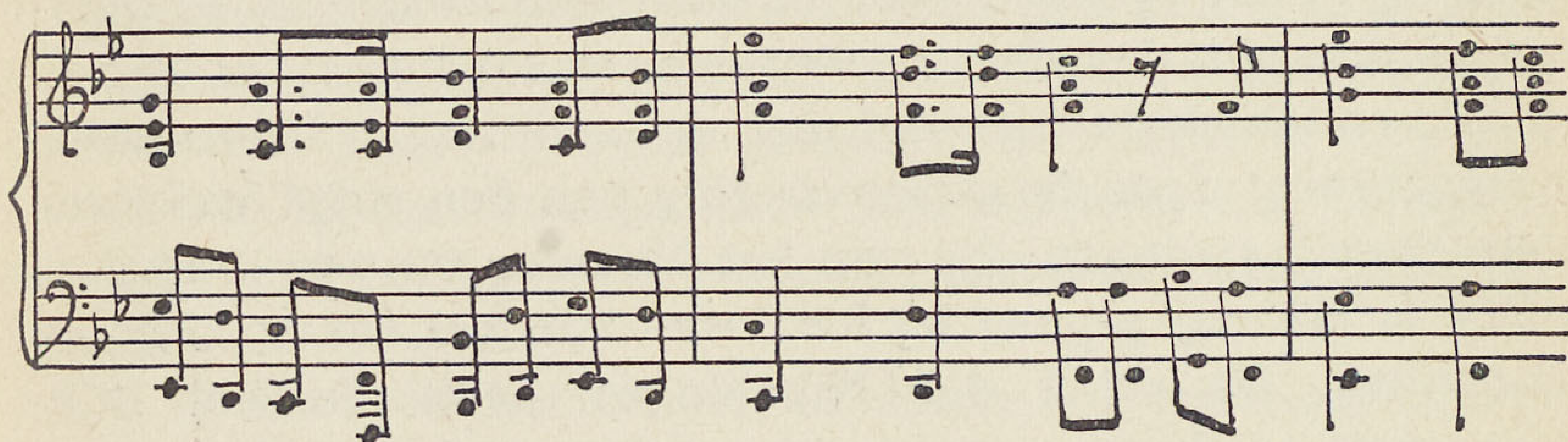
„Ontwaakt, gij die slaapt!”

G. A. van Wetteren. *Muziek H. v. d. Berg.*

ONTWAAKT, GIJ DIE SLAAPT, ONTSLUIT NU DE OOGEN! GOOI



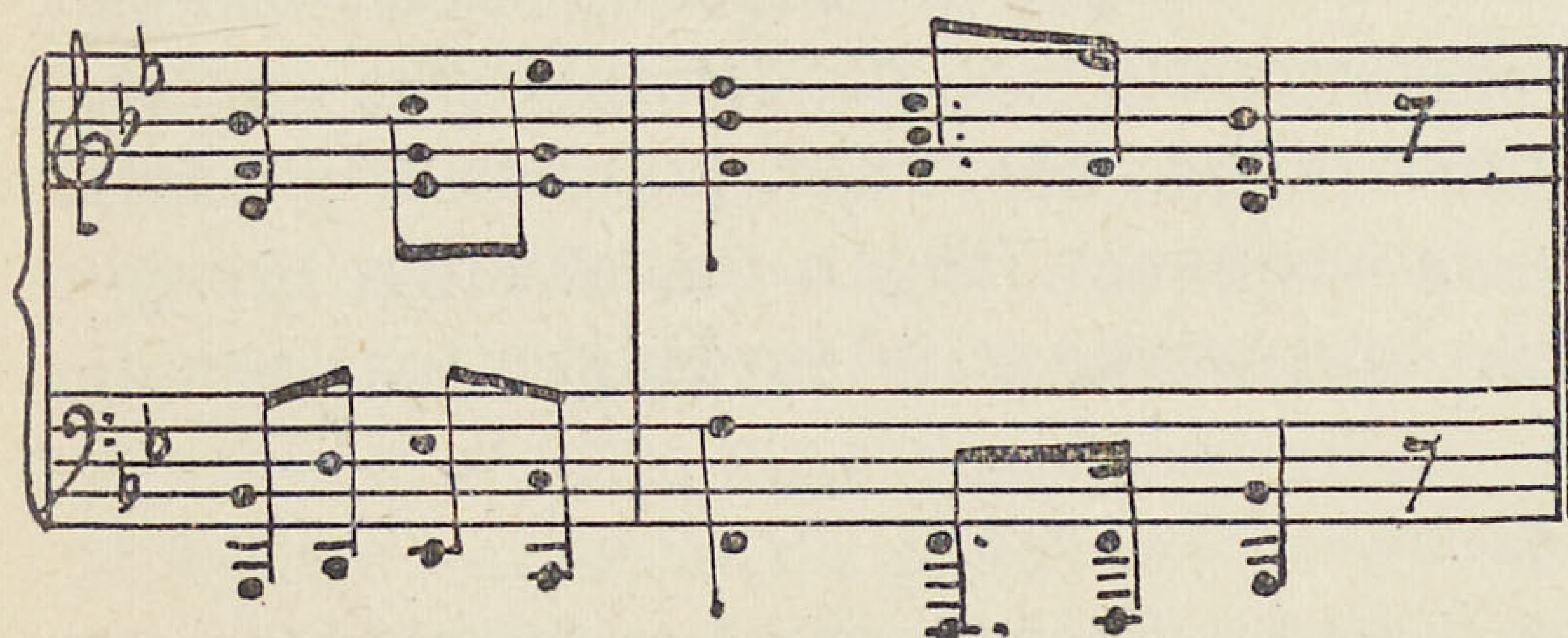
AF TOCH HET JUK DAT U STEEDS ONDERMIJNT, DE MACHT, DIE U



NEERDRUKT EN KORTWIEKT DE VLEUGELS EN SLUIPENDER-



WIJ-ZE UW VRIJ-HEID VERKLEINT.



Het Nibelungenlied



De oude sagen en liederen uit de eerste eeuwen van onze jaartelling leeren ons het meest van de idealen, die onze voorouders bezielden. De gedichten uit de middeleeuwen dragen het stempel van een tijd, toen de banden met het oerverleden reeds veel losser waren.

Voor den nationaal-socialist bevatten ook deze liederen vele verborgen schatten. Leest men ze geduldig en met geopend oog en hart, dan flitsen op 't onverwachts dan hier dan daar lichtstralen; steeds helderder en zuiverder, en ten slotte ontwaart men een schitterend kleurenspel, teruggebracht door de samenvoeging van den strijd van twee wereldbeschouwingen, die van het Noorden en van 't Zuiden.

Zoo is het mij gegaan bij het lezen van het Duitsche Nibelungenlied. De schat der Nibelungen heeft als het Rijngoud vele dichters aangetrokken. De oudste Nibelungenliederen komen uit het hooge Noorden; ze zijn voor ons te vervolgen tot in de 9e eeuw n. Chr. Het groote Duitsche Nibelungenlied ontstond eerst aan het einde van de 12e eeuw of in het begin der 13e ergens aan den Rijn. In dit lied zijn gebeurtenissen saamgeweven, die vele eeuwen na elkaar hebben plaats gehad. Het gedicht eindigt met den ondergang van het Bourgondische volk. De Bourgondische Kriemhilde had om den verraderlijken moord op haar echtgenoot Siegfried te wreken, den Hunnenkoning Etzel getrouwd en toen alles vergeten en vergeven scheen, haar broeder Gunther, Koning van Bourgondië met alle familieleden en voornamen des lands uitgenoodigd naar het Hunnenland. Haar toeleg om alleen den moordenaar Hagen om te laten brengen mislukte. Het werd een algemeene strijd en Hagen was een der laatst overlevenden.

Zoo vertelt het gedicht.

In werkelijkheid is Bourgondië tweemaal vernietigd gewor-

den, eerst in de 5e eeuw door de Hunnen onder Attila, en in de 6e eeuw werd het uit de puinhoopen herrezen Bourgondische volk voor den tweeden keer vernietigd door de Franken. Dit tweede onheil werd uitgelokt door een Bourgondische Koningsdochter, die een machtigen Frankenkoning had gehuwd met het doel, haar ouders te wreken, die door haar oom waren vermoord.

De dichter van het Nibelungenlied laat dus den Hunnenkoning Etzel (Attila) de rol spelen van den Frankenkoning.

Opmerkelijk is hierbij, dat hij den Hunnenkoning niet als een ruwen barbaar beschrijft, doch als een goedig man. Ook verder schrijft hij den Hunnen geen laaghartigheid of ruwheid toe, noch maakt hij onderscheid tusschen de moraal van gedoopten en heidenen.

Behalve dit dooreenmengen van geschiedkundige gebeurtenissen laat de dichter Siegfried strijden met den Draak, geeft hij hem een onzichtbaar makende tooverkap, (welke Siegfried echter nooit in een gevecht gebruikt ten voordeele van zich zelf),maakt hij van Brünhilde ook een middeleeuwsche figuur, een schoone, met bovenmenschelijke lichaamskracht begaafde koningin uit Isenland.

Het is alsof de dichter van te voren alle verstandskritiek heeft willen overbodig maken. De hoorders van het lied konden zich onbevangen geven aan het volgen der zeer levendige handeling.

Met zeldzame menschenkennis laat de dichter de noodige handelingen verrichten door die personen, wier karakter en lichaamsgesteldheid zulks onvermijdelijk maakt.

Geen wonder, dat het lied zich verbreidde over heel Europa, waar Germaansche stammen woonden. Naar het Noorden over Engeland, de Faroëreilanden, IJsland, Denemarken en Skandinavië, naar het Oosten tot de Oostmark en Pruisen en naar 't Zuiden tot diep in Frankrijk.

Met de opkomst der Renaissance verstomden de oude Germaansche liederen en ook het oude Duitsche Nibelungenlied, totdat in de 19e eeuw met de eerste teekenen van volksch ontwaken ook Richard Wagner werd aangegrepen door de oude sagen en de „Ring des Nibelungen" schiep.

Wagner ontleende de gegevens voor zijn nieuwe schepping aan de oudere Noorsche Nibelungenliederen, maar moet ook

het Duitsche lied hebben gekend. Ook de Siegfried en Brünhilde van Wagner lijken meer op de figuren der Noorsche sagen. Wagner vervormde die oude sagen echter met dichterlijke vrijheid tot een nieuwe eigen schepping. De „Ring des Nibelungen" wijkt dan ook wat inhoud betreft belangrijk af van het middeleeuwsche Duitsche „Nibelungenlied".

Wagners muziek heeft er voor gezorgd, dat de Ring allom bekend is geworden.

Het oudere lied der middeleeuwen zal nooit dezelfde algemeene vereering vinden als Wagners Ring. Daarvoor bevat het veel te langdradige gedeelten over mooie kleeren en kostbaarheden, van riddergevechten, en overdreven uitingen van smart en vreugde. Het publiek van dien tijd verlangde dat blijkbaar zoo.

Slechts voor hen, die in staat zijn, zich los te maken van tijdelijke vervormingen van een volkskarakter kan het lied een bron zijn van genot.

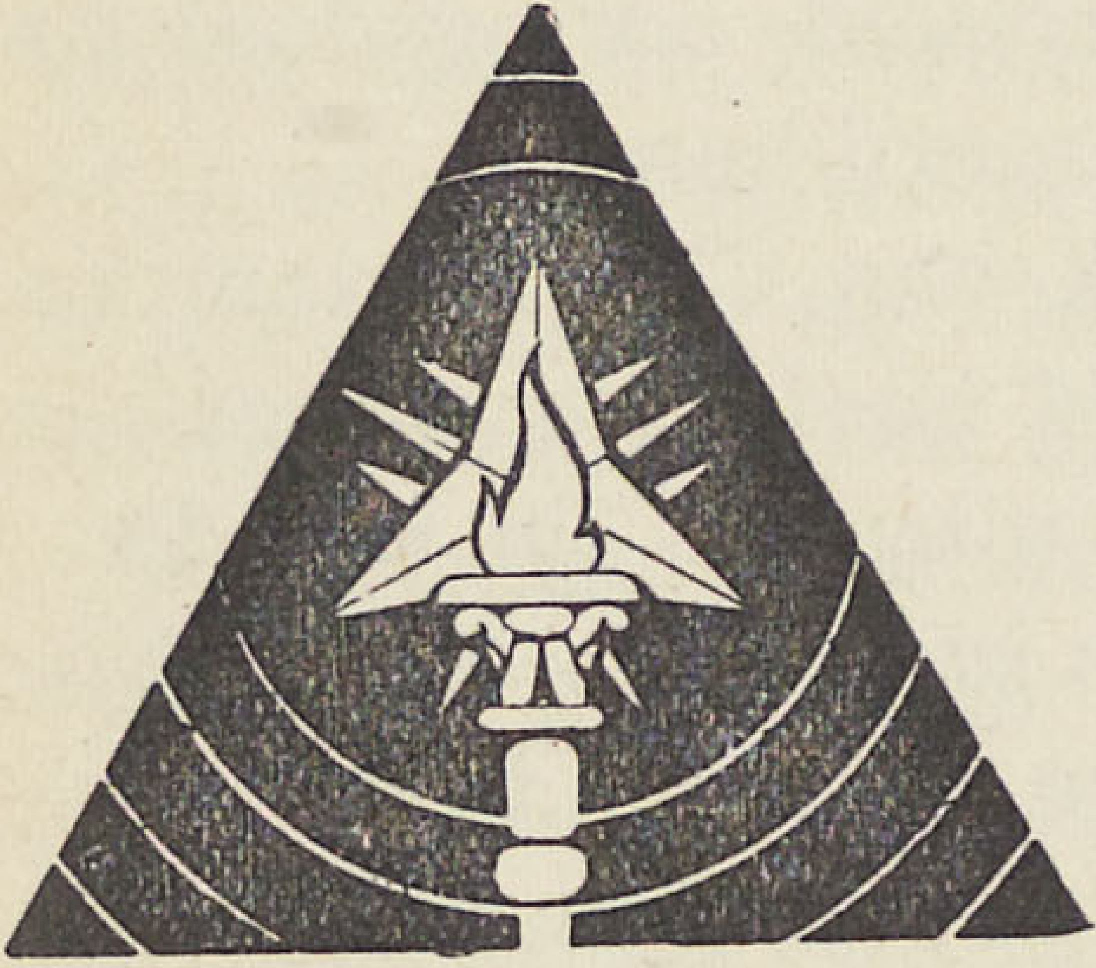
Goethe heeft er eens over geklaagd, dat er in het Nibelungenlied geen bovenaardsche, goede, machtige Geest te ontdekken viel, die de helden uit hun tragische verwarringen heeft weten te halen en te leiden. Wat Goethe een gruwel was, is juist een der grootste verdiensten van den dichter, die dezen oud-Germaanschen Geest ook van dien kant wist te toonen in zijn haast huiveringwekkende kracht en eenvoud, en dat zonder in strijd te komen met de godsdienstige opvattingen van zijn tijd.

De oude Germaan voelde zich onderworpen aan de gevolgen van zijn daden en van die zijner stamverwanten en hij aanvaardde die gevolgen.

(wordt vervolgd).

v. H.

Oorlog



Chamberlain heeft medegedeeld, dat niet de bescherming van Polen maar de bestrijding van het nationaal-socialisme het doel van zijn oorlogsverklaring aan Duitschland was.

Het eerste gelooven wij gaarne. Het laatste betwijfelen wij. Engeland vecht niet voor of tegen ideologieën. Dat heeft het in Spanje niet gedaan en ook niet tegen Rusland.

Toch is deze uitspraak uiterst merkwaardig.

Ten eerste, omdat er de erkentenis in ligt dat het nationaal-socialisme het Duitsche volk zoo sterk gemaakt heeft en zou voortgaan dat volk steeds sterker te maken, dat Engeland overeenkomstig zijn eeuwenlange traditioneele politiek den tijd gekomen achtte die macht te breken.

Ten tweede, omdat Chamberlain deze uitspraak niet gelanceerd zou hebben, indien zij geen propagandistische waarde had in eigen volk en onder de neutralen en misschien — naar hij hoopte — ook in Duitschland.

Deze uitspraak toch was er op berekend de sympathie te winnen van alle vijanden van het nationaal-socialisme in Engeland en in de rij der volken.

Allereerst die van den internationalen jood, die om zijn geldmacht een begeerenswaardige partij is. Slechts vragen wij ons af, of het Chamberlain is, die door middel van deze leuze dien jood wint, of dat het die jood is, die blijkens deze leuze Chamberlain voor zijn wagen gespannen heeft.

Vervolgens vele machthebbers en woordvoerders in de kerken. Ten onzent was het de Zandvoortsche predikant Tromp, die in zijn qualiteit van vooraanstaand lid van Kerk en Vrede zich aan de voor een kerk-en-vrede-man merkwaardige ontboezeming te buiten ging, dat een oorlog tegen het nationaal-socialisme het zwaard zou omdoopen van een teeken des gewelds tot een teeken der gerechtigheid. Dit lag trouwens

geheel in de lijn van hetgeen Karl Barth — wiens volgeling ds. Tromp is —, in September 1938 evangeliseerde, dat elke Tsjechische soldaat, die op Duitschland schoot, voor de christelijke kerk streed. Wat 1938 onthield, leverde nu 1939 op. Men kan er dus wel op rekenen, dat Chamberlain met zijn propagandistische bekendmaking van bovenvermeld oorlogsdoel het hart van dominé Tromp ten diepste ontroerd heeft.

Ten derde vinden wij deze uitspraak van Chamberlain zoo merkwaardig, omdat zij ons iets gezegd heeft, wat zeker niet in de bedoeling lag van hem, die haar uitsprak. En wel dit:

Een gedaante dezer wereld — om een bijbelsche uitdrukking te gebruiken — gaat voorbij. Een nieuwe gedaante is komende. En nu blijkt weer opnieuw, dat er geen nieuwe wereldorde ontstaat, zonder dat zij den doop ontvangt van bloed en vuur. Zoo was het in de eerste eeuwen onzer jaartelling, toen de oude wereld onderging, zoo was het in de 16e eeuw, zoo is het ook nu. Geen geboorte zonder barensweeën. Geen nieuw leven tenzij door den dood heen. Dat is in den allerhoogsten of allerdiepsten zin toch ook de sprake van het teeken des kruises.

Luther, die niet direct gewoon was zich „salonfähig" uit te drukken, zei het aldus: „De duivel is Gods duivel, mestvork in Gods hand, waarmede al het wereldvuil wordt bijeengeharkt, opdat het diene om Gods wijnstokken te bemesten."

Het zou niet te verwonderen zijn, als in dezen tijd de oude vraag vele harten kwelt: Zou 't menschdom dan vergeefs op aarde zijn geschapen? Niet dat in wat men normale tijden noemt deze vraag zwijgen zou. Maar een oorlog onderstreept haar met zeer zwarte strepen. De machten van vernieling, vernietiging, chaos en haat zwaaien den schepter en schijnen het onweerstandelijk te doen. De aarde wordt gedrenkt met edel bloed. Korenvelden worden doodenakkers, steden en dorpen woonplaatsen der nachtuilen en hyena's. En waarom zou ik verder naar tegenstellingen zoeken; elke gemartelde verbeeldingsgave vindt ze zelve wel.

Tevergeefs?

Dit alles een bewijs van de opperheerschappij der zinneloosheid? Een nekslag voor het geloof in toekomst en heerlijkheid?

Er zullen geloovigen zijn, die ons verwijzen naar een hemel hiernamaals. Maar wat moeten wij dan beginnen met het kerstlied, dat straks weer van vrede op aarde zingt? Met het

„Onze Vader", dat ons leert bidden: Uw koninkrijk kome! Uw wil geschiede op aarde, gelijk dien — naar de omschrijving van een catechismus — de engelen in den hemel volbrengen? Met den psalm: Gods barmhartigheid is over al Zijne werken?

Ik zeg niet, dat het christelijk geloof die lijn eener verwijzing naar het hiernamaals niet kent. En ook niet, dat er geen tijden en gelegenheden zijn, dat er op deze lijn alleen nog maar hoop en uitzicht ligt. Maar ik zeg wel, dat deze lijn door voor- en tegenstanders ten onrechte geacht wordt de eenige te zijn. Zij is zelfs niet de voornaamste, de beslissende. Men zou haar functie en beteekenis kunnen vergelijken met die van een „nood-uitgang". De overheerschende lijn is die van het kerstfeest en van het Pinksterfeest. Daar valt de scheidslijn tusschen een hier en een hiernamaals, tusschen hemel en aarde weg. „Eere zij God **in den hooge** en vrede op **aarde voor menschen**...." En de vreugde van het Kerstfeest moge ondergaan in den rouw van den Goeden Vrijdag, en het licht der engelenheerlijkheid in de drie uren duisternis van het Kruis, en het engelenlied in den schreeuw: „Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?", dit was de Middelaarsweg naar het Pinksterwonder: de neerdaling van den Pinkstergeest der wedergeboorte, vernieuwing, loutering en opstanding, van het altijd komende en overwinnende Godsrijk.

Dit geloof werpe ook zijn licht in de donkerheden van dezen crisis-tijd.

Dan zien wij ook dezen oorlog tegen den achtergrond van de eeuwen strijd tusschen het oude, dat voorbijgaat, en het nieuwe, dat komt, die de openbaring, of wilt ge een der fronten is van den strijd tusschen licht en duisternis, waarheid en leugen, recht en onrecht, liefde en haat, tusschen het vergankelijke en het blijvende.

Maar, zoo redeneert misschien deze of gene: het nieuwe wordt toch altijd weer oud?

Dan antwoord ik: ge moet in dezen niet horizontaal maar verticaal denken.

Dat het nieuwe oud wordt, dat is de macht van de zonde. Maar dat het oude weer weggevaagd en alles nieuw wordt, dat is de macht van het Godsrijk. En deze macht houdt steeds het laatste woord. En deze macht manifesteert zich in elke wedergeboorte en vernieuwing. En in deze macht gelooven

wij. En indien wij in deze macht gelooven, weten wij van geen „tevergeefs" meer.

En zoo vertrouwen wij dan, dat deze oorlog niet naar een chaos maar naar een nieuwe wereldorde leidt;

dat God door Zijne gerichten Zijn troon bevestigt; en dat deze nieuwe wereldorde een der verschijningen van het Godsrijk zal wezen.

En dan zijn wij ook werkelijk onzijdig in dien hoogeren zin, dat wij gelooven, dat de nieuwe dag Gods niet voor één volk zal aanlichten, maar voor de volkeren. God geve ook voor ons volk.

„De volken zullen U, o God, loven, de volken altemaal zullen U loven. De natiën zullen zich verblijden en juichen, omdat Gij de volken zult richten in rechtmatigheid; en de natiën op aarde, die zult Gij leiden" (Ps. 67). „Looft den Heere, alle Volken! en prijst Hem, alle natiën; want de Waarheid des Heeren is in eeuwigheid" (Ps. 117).

W. Th. B.

VERBETERING.

In het lied „Hou Zee!", dat in onze vorige aflevering is opgenomen, is een storende drukfout geslopen. De laatste regel van het eerste en laatste vers moet luiden:

„Aan ons de straat! Aan ons de **staat!** Hou Zee!"